

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 922/2021
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зорана Ненковић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за подземну експлоатацију угља Ресавица, Рудник лигнита „Лубница“, са седиштем у Лубници, чији је пуномоћник Мирослав Васић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2906/2020 од 13.11.2020. године, у седници већа одржаној 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2906/2020 од 13.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2906/2020 од 13.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2906/2020 од 13.11.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 1634/17 од 12.06.2020. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име неисплаћене зараде по основу прековременог рада, за период од 01.11.2014. године до 31.10.2017. године исплати износ од 27.897,69 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да на месечне износе мање исплаћене зараде изврши уплату доприноса надлежним фондovima и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..75/14) и члана 51.

Колективног уговора туженог од 30.05.2015. године, оцењен је неосновним тужбени захтев за исплату увећане накнаде зараде за прековремени рад, јер је, иако код туженог није формално уведена прерасподела радног времена, фактички модел рада тужиоца у спорном периоду представљао својеврсну прерасподелу радног времена, у којој је остварени већи фонд часова рада од уговореног компензован коришћењем слободних дана, који су обрачунавани и исплаћивани као редован рад.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда да се у ситуацији када запослени није радио већи број сати укупно од уговореног и законом дозвољеног радног времена не ради о прековременом раду, већ о прерасподели радног времена.

Из наведених разлога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 15.12.2017. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 250.000,00 динара. На рочишту одржаном дана 12.06.2020. године тужбени захтев је смањен на износ од 27.897,69 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 12.06.2020. године. Другостепена пресуда донета је 13.11.2020. године.

Како побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**